

sidste Stykke om Fangens Adgang til at klage til Retten over Behandlingen og om, at der i hvert Fangerum skal findes Opslag, indeholdende de væsentligste Bestemmelser i Fængselsreglementet. *Ny i Forhold til den bestaaende Ordning* er foruden de nysnævnte Regler i Nr. 2, 3die Punktum, og Nr. 3 samt om Adgangen til at klage til Retten, endvidere Reglen i Slutningen af Nr. 2 om, at Afsendelse af lukkede Skrivelser til en Ret eller Øvrighed ikke kan nægtes Fangen, Reglen under Nr. 3 om, at Varetægtsfangens Ret til Beskæftigelse kun kan betages ham, naar han har forskyldt det som disciplinær Straf, samt Reglen under Nr. 5 om, at legemlig Revselse ikke maa anvendes som disciplinær Straf paa Varetægtsfanger, ligesom endelig ogsaa de øvrige Regler under Nr. 1 og 2 om Besøg og Breve betegne en vis Lempelse i Forhold til Reglerne i Reglementet af 7de Maj 1846, og navnlig sætter Rettens Formand (altsaa eventuelt vedkommende Enkeltdommer, jfr. § 80) i Politimesterens Sted som den, der i saa Henseende tager Bestemmelse.

ad 5. Som Sikkerhedsmidler, der efter Omstændighederne kunne træde i Stedet for Fængsling, nævner Udkastet foruden den allerede i selve Grundloven omtalte *Sikkerhedsstillelse* (Kaution) samt de ogsaa i nuværende Praxis anvendte *Tilhold* om ikke uden Dommerens Tilladelse at forlade et anvist Opholdssted eller en bestemt Kreds eller *Paalæg* om til bestemte Tider at fremstille sig, endvidere: *Bevogtning i Hjemmet*, efter Omstændighederne mod Sikkerhedsstillelse for det hertil sandsynlig medgaaende Beløb, samt *Beslaglæggelse af Pas eller andre Legitimationsdokumenter*, hvorhos endelig den i Plakat 11te Maj 1810 for Børn under kriminel Lavalder foreskrevne Overlevering til Forældres eller andre vedkommendes *Tilsyn* foreslaas uvidet til efter Omstændighederne at gælde om alle Personer under 18 Aar.

Det paa Frygten for Kollusion grundede Varetægtsfængsel kan ikke afværges ved Sikkerhedsstillelse (§ 173, 1ste Stykke), men i øvrigt er det klart, at det i alle Tilfælde, hvor Straffeprocessens Øjemed kunne tilfredsstilles ved noget af de nævnte Fængslingssurrogater, ikke blot er Dommerens Ret, men ogsaa hans Pligt at nøjes med saadant.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal kun følgende bemærkes, idet der i øvrigt henvises til de foranstaaende almindelige Bemærkninger.

§ 166.

Som Omstændigheder, der kunne sættes i Klasse med Ophold i Udlandet eller Sygdom, kan f. Eks. nævnes, at vedkommende i Henhold til en Epidemilov for et vist Tidsrum er isoleret eller kun kan tale et Sprog, hvori det er vanskeligt at finde en Tolk. For de saaledes i Slutningen af Paragrafen nævnte Tilfælde jævnføres Reglen i § 170, 1ste Stykke.

§ 167.

Jfr. Bemærkning til § 156.

§ 168.

Naar Forundersøgelse er indledet eller Tiltale rejst eller Appel iværksat, er det som Regel kun den Ret, for hvilken saadant Skridt er foretaget, der kan afsige Fængslingskendelse over den Sigtede, ligesom det ogsaa, hvis der skulde blive Spørgsmaal om Afsigelse af Fængslingskendelse i Tidsrummet mellem Forundersøgelsens Slutning og Tiltales Iværksættelse, ifølge Principet i § 215, 2det Stykke, maa være Forundersøgelsesdommeren, der træffer Afgørelse herom. Undtagelse fra disse Regler gøres kun, naar Politiet anholder Sigtede under saadanne Forhold eller paa saadanne Steder, at det ikke kan antages, at han kan henbringes til vedkommende Ret inden Anholdelsesfristens Udløb, da Fængslingskendelse i saa Fald kan afsiges af en hvilken som helst Undersøgelsesret, for hvilken han fremstilles.

Paa Efterforskningsstadiet kan Fængslingskendelse afsiges af en hvilken som helst Ret, ved hvilken Sigtede afhøres, eller for hvilken han fremstilles som anholdt eller, hvis en Fængslingskendelse maa afsiges uden forudgaaende Anholdelse eller Afhørelse, overhovedet af en hvilken som helst Undersøgelsesret. — En afsagt Fængslingskendelse kan ifølge Udkastets § 65 fuldbyrdes hvor som helst i Riget.

§ 172.

Naar der i Slutningen af denne Paragraf gives Anvisning paa Beslaglæggelse af Pas eller andre Legitimationspapirer (en Regel, der særlig vil være anvendelig med Hensyn til Søfartsbøger, Opholdsbøger og Skudsmaalsbøger), men ikke paa Beslaglæggelse af de Pengemidler, ved hvis Hjælp den paagældende kan tænkes at ville reali-